

Az ítélet az 1.Mf.31.017/2025/9. sz. kijavító végzéssel együtt érvényes.

Bp, 2025. 04. 30.

dr. Vajas Sándor s.k.

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.017/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Oros Csaba Ügyvédi Iroda (Cím19, ügyintéző: dr. Oros Csaba ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek a Szilágyi és Regő Ügyvédi Iroda (cím24 ügyintéző: dr. Szilágyi Botond ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím18) alperes ellen **írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezése** iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 25.M.70.201/2023/35. sorszámú ítélete ellen a felperes által 37., az alperes által 40. számon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 60.095 (hatvanezer-kilencvenöt) forint és ÁFA másodfokú perköltséget, valamint 9.600 (kilencezer-hatszáz) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket az Adó- és Vámhatóság illetékbevételi számlája javára. A fellebbezési illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

A felperest terhelő 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2012. június 4. napjától állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű munkaviszonyban úszómester, majd uszodamester munkakörben. Munkaköri feladatát képezte – többek között – a vendég felügyelet, a vendégek testi épségének és egészségének megóvása, életmentésből adódó feladatok, medencék és környéke rendjének fenntartása. Munkaköri leírása rögzítette, hogy a munkaideje alatt csak indokolt esetben hagyhatja el a felügyelt területet (medence), a munkavégzés helyszínének elhagyásakor azonnali helyettesítéséről, felügyelet biztosításáról köteles gondoskodni. Előírta azt is a munkaköri elírás, hogy a kijelölt munkaterületen köteles tartózkodni és azt a munkahelyi vezetője engedélye nélkül nem hagyhatja el.

[2] Az alperes által működtetett uszoda-strand területén a téli időszakban két medence, egy 25 méteres és egy 33 méteres működik. Hétköznapi napokon két nyitós és egy zárós úszómester dolgozott a területen, a nyitós úszómesterek munkaideje 5 óra 55 perctől 18 óra 50 percig tartott. Ebben az időszakban a nyitós úszómesterek a 25 és 33 méteres medencék felügyeletét két óránkénti váltásos rendszerben oldották meg.

[3] A felperes és a munkáltatói jogkör gyakorlója 2022. februárjában szóban úgy állapodtak meg, hogy a felperes az uszoda-strand területén ellátja az egyszerűbb villanyszerelési munkákat havi bruttó 30.000.- forint munkabér kiegészítés ellenében. Az uszoda-strand területén felmerülő villanyszerelési munkák egy részét az ügyvezető és a felperes egymással egyeztetették, megbeszélték, de a felperes – ügyvezetői kérés, illetve jelzés hiányában is – jellemzően tudta, hogy éppen milyen villanyszerelési munka elvégzése indokolt a részéről. A felperes 2022. február hónaptól 2023. januárjáig megkapta a bérkiegészítést, az alperes 2023. február hónapra a bérkiegészítést nem fizette meg, majd a felperes jelzésére a munkáltatói jogkör gyakorlója 2023. március 31-én intézkedett a február hónapra járó bérkiegészítés megfizetése végett. Az esetet követően a felperes az elvégzett villanyszerelési munkákat az ügyvezető által rendszerűsített és általa ellenőrzött uszodamesteri átadó naplóban rögzítette. A felperes 2023. március hónaptól kezdődően is elvégezte a szóbeli megállapodás alapján felmerülő egyszerűbb villanyszerelési munkákat, az alperes azonban a bérkiegészítést 2023. március hónaptól nem fizette meg.

[4] 2023. május 16-án a felperes és tanú1 nyitós uszodamesterek voltak, munkaidejük 5 óra 55 perctől 18 óra 50 percig tartott, tanú2 uszodamester volt a zárós uszodamester. A felperes és tanú1 napközben a medencék felügyeletét két órás váltásban látták el 16 óráig. A felperes 16 órakor a 33 méteres medencetert elhagyta és lement a 25 méteres medence mellett található uszodamesteri helyiségbe, ahol a másik két uszodamester tartózkodott. A felperes megkérte tanúlt, hogy menjen fel a 33 méteres medencéhez, kérésének azonban a másik uszodamester nem tett eleget és továbbra is az uszodamesteri helyiségben maradt. A felperes annak ellenére, hogy észlelte, hogy tanú1 nem ment fel a 33 méteres medencéhez, ahhoz nem ment vissza, ezért a 33 méteres medence 16 órától uszodamesteri felügyelet nélkül maradt. A felperes és tanú1 a 25 méteres medence melletti uszodamesteri helyiségből 18 óra 15 perckor utcai ruhában távoztak, majd 18 óra 16 perckor a kijárat felé távoztak.

[5] Az alperes 2023. május 30. napján kelt és a felperessel június 1. napján közölt írásbeli figyelmeztetésben rögzítette, hogy a felperes és a másik két uszodamester 2023. május 16. napján 16 óra 46 perctől 18 óra 15 percig – mindhárman együtt, egy időben – a 25 méteres medencénél található uszodamesteri helyiségben tartózkodtak, mely időtartam alatt a 33 méteres medencét felügyelet nélkül hagyták. Ezen túl a felperes – engedély nélkül – 18 óra 16 perckor távozott a munkavégzés helyéről, távollétéről és annak indokairól a munkáltatói jogkör gyakorlóját nem értesítette.

[6] 2023. február elejétől a felperes és az ügyvezető közötti kapcsolat feszültséggel terhes lett. A felperes több alkalommal próbált – személyesen és telefonon is – az ügyvezetővel beszélni, szeretne volna megtudni, hogy a szóbeli megállapodás alapján elvégzett villanszerelési munkák ellenértékét miért nem kapta meg, szeretne volna megtekinteni az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló kamerafelvételt, és indokát szeretne volna kapni annak is, hogy 2023. júniusában miért nem részesült béremelésben. Az ügyvezető a felperes telefonon történő érdeklődéseire nem reagált, a telefont nem vette fel, és a felperest nem is hívta vissza. A felperes 2023. június 9. napján kelt levelében kérte az ügyvezetőt, hogy az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló kamerafelvételt mutassa meg számára. Az ügyvezető arról tájékoztatta a felperest, hogy június 22-én fogadja. A felperes a megadott időpontban megjelent, azonban az alperes ügyvezetője – gyermeke megbetegedése után – nem tudott megjelenni, ekkor a felperes a kamera felvételeket nem tudta megtekinteni. Az alperes ügyvezetője 2023. július 12. napján kelt levelében tájékoztatta a felperest, hogy július 14-én 14 órakor tudja megtekinteni a videófelvételt az uszoda gazdasági irodájában.

[7] A 2023. májusában elkészült június hónapra szóló munkaidő-beosztásban a felperes 2023. június 9. napjára munkavégzésre be volt osztva, e nap technikai napként volt prognosztizálva. A kivitelezési munkálatok csúszása miatt a technikai nap megtartására nem volt lehetőség, melyről az alperesi ügyvezető ügyintézője tájékoztatta a munkavállalókat. Az ügyintéző június 7. napján telefonon felhívta a felperest és tájékoztatta arról, hogy június 9. napján elmarad a technikai nap, ezért munkavégzésre ezen a napon nem kell megjelennie. A felperes június 9-én mégis megjelent munkavégzésre. Az ügyintéző azon kérdésére, hogy miért jelent meg, a felperes azt válaszolta, hogy nem az ügyintéző a munkáltatója és nem neki, hanem az ügyvezetőnek kellett volna szólnia arról, hogy ne jöjjön be dolgozni. Ezt követően a felperes bekopogott az ügyvezető irodájába, benyitott, ahol éppen megbeszélés zajlott. Az ügyvezető megkérte a felperest, hogy ne zavarja, megbeszélés zajlik, menjen haza. A felperes az irodát elhagyta, de a munkahelyén maradt. A technikai nap megtartására június 16. napján került sor, melyre a felperes munkavégzésre nem került beosztásra. Ezen a napon a 33 méteres medence oldalfalainak lebontására került sor, az ebben résztvevők bruttó 45.000.-forint juttatásban részesültek, és közösen ebédeltek meg.

[8] A munkáltatói jogkör gyakorlója 2021. június 21. napján kelt és a felperessel másnap közölt tájékoztatás megnevezésű levélben rögzítette, hogy a felperes a tájékoztatás ellenére a június 9-i napon megjelent a munkahelyén, valamint a történeteket is rögzítette. Az ügyvezető felhívta a felperest a munkajogi szabályok betartására, és hogy a jövőben ennek

megfelelően járjon el. Tartalmazta a levél azt is, hogy az írásbeli figyelmeztetés június 1-jei átadásakor a felperes mobiltelefonjával történő hangfelvétel készítésére tett célzást, de a jelen lévők ahhoz nem járultak hozzá, így a felperes hangfelvételt nem készíthet és nem kezelhet. A felperes válaszlevelében előadta, hogy a június 7-i telefonhívás alkalmával rossz volt a vonal, ezért nem értette, hogy a titkárnő a telefonban mit mondott. Tagadta, hogy az ügyvezető arra kérte volna, hogy hagyja el az uszoda területét. Előadta, hogy az írásbeli figyelmeztetés átadásakor hangfelvételt nem készített.

[9] A felperes a június 1-jei béremelést követően – amikor személyesen találkozott az alperesi ügyvezetővel – megkérdezte tőle, hogy miért nem részesült béremelésben 2023. júniusától, mire az alperesi ügyvezető kissé ingerülten annyit válaszolt, hogy „majd én eldöntöm, ki kap béremelést”. A felperes július első napjaiban többször is szeretett volna az ügyvezetővel beszélni, eredménytelenül.

[10] A felperes 2023. július 13. napján kelt és aznap közölt azonnali hatályú felmondással megszüntette a munkaviszonyát. Az intézkedés indokolása szerint az ügyvezető felperessel szembeni ellenséges magatartása 2021. szeptemberében kezdődött, amikor visszavonta a technikai vezetői kinevezését és ezzel együtt a vezetői pótlékát is, mely intézkedés indokolását kérte, de arra választ nem kapott. Az ügyvezető minden eszközt megragadott, hogy munkaviszonya fenntartását lehetetlenné tegye. Minden úszómester 10%-os béremelést kapott 2023. márciusában, kivéve két úszómestert, köztük a felperest. Az ügyvezető a 2023. február hónapra járó bérkiegészítést elvonta, azt csupán jelzésre és késve fizette ki részére. Az azóta eltelt négy hónapban – bár az aktuális villanszerelési munkákat elvégezte – kifizetve egyik hónap sem lett. Megalapozatlan írásbeli figyelmeztetést kapott 2023. június 1. napján. Számtalanszor kereste – személyesen és telefonon is – az ügyvezetőt, aki egyetlen egyszer sem tudott rá időt szakítani. 2023. július 9. napján jelezte, hogy a május 16-i kamerafelvételt szeretné megnézni, de azt nem volt hajlandó az ügyvezető megmutatni, sőt szóba sem állt vele. Az ügyvezető üzent a titkárnővel, hogy június 22-én fogadja, amikor a megjelent időpontban megjelent, azonban az ügyvezető nem jelent meg és távolmaradásáról sem értesítette. Ekkor sem tudta a kamera felvételt megtekinteni, a titkárnő azt közölte, hogy a felvétel törölődött. Az ügyvezető folyamatosan lekezelő, megalázó magatartást tanúsított a felperessel szemben. Az úszómesterek 2023. június 1. napjától ismét béremelést kaptak, kivéve a felperest. Mikor megpróbálta megtudni ennek okát, az ügyvezető arrogáns, lekezelő hangnemben válaszolt azzal, hogy „én döntöm el, hogy ki kap béremelést”. A technikai napon rajta kívül minden úszómester megjelent, akik plusz bérezésben részesültek, ettől az ügyvezető megfosztotta. A technikai napon közös ebéd volt, amiből az ügyvezető kirekesztette. Július 22-én egy érthetetlen és csekély valóságtartalmú „ügynevezett tájékoztatást” kapott. Az ügyvezető meg akarta szüntetni a munkaviszonyát, mert június hónapra az eredeti munkaidőbeosztásban már nem szerepelt, a későbbi beosztásban pedig négy úszómester beosztására került sor. Július elején három alkalommal próbált bejutni az ügyvezetőhöz, mindannyiszor sikertelenül, az ügyvezető több esetben flegmán kiutasította őt az irodából. Az ügyvezető már a kollégáit is próbálta a felperes ellen uszítani.

[11] A felperes 2023. július 14. napján megtekintette a kamerafelvételeket az élettársa jelenlétében.

Kereset, viszontkereset és ellenkérelmek

[12] A felperes keresetében az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezését, a 2023. május hónapra járó elmaradt mozgóbér és a 2023. márciustól júniusig terjedő időre járó 120.000.- forint elmaradt munkabér megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy az írásbeli figyelmeztetés megalapozatlan. Keresetlevelében még nem, de a perfelvételi tárgyaláson már vitatta, hogy a 33 méteres medencét uszodamesteri felügyelet nélkül hagyta volna, tanúl ugyanis többször felment a 33 méteres medencéhez. Előadta, azt is, hogy a 18 órát követő időszakban ennél a medencénél kizárólag professzionális sportolók, vízilabdázók tartózkodhatnak. Vitatta, hogy aznap a munkahelyéről 18 óra 16 perckor távozott volna. Előadta továbbá, hogy a szóbeli megállapodásban szereplő feladatait ellátta 2023. március-június hónapjaiban is, azonban az alperes elmulasztotta megfizetni annak ellenértékét.

[13] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Előadta, hogy a munkáltató kiemelt felelőssége, hogy az uszoda és a strand a hatályos jogszabályoknak megfelelően működjön. A 37/1996. (X. 18.) NM rendelet szerint a fürdőmedencék mellett a teljes üzemidő alatt szakképzett uszodamesternek kell szolgálatban lennie. Az uszodamesteres folyamatos, megszakítás nélküli jelenléte jogszabályi kötelezettség, az uszodamester feladata az emberi élet védelme. A munkavállaló alapvető kötelezettsége a munkaidő alatti munkavégzés és rendelkezésre állás, a felperes ezt a kötelezettségét szegte meg, így az írásbeli figyelmeztetés megalapozott volt. A havi 30.000.- forintos juttatásra a felperes nem jogosult, nem végzett olyan tevékenységet, ami alapján ez megilletné. A felperes a juttatásra akkor volt jogosult, ha az ügyvezető által előre meghatározott feladatokat elvégezte, a munka elvégzését az ügyvezető leigazolta és jóváhagyta. A felperes 2023. március-június hónapjaiban célfeladatot nem végzett el, az részére nem is került meghatározásra.

[14] Az alperes viszontkeresetében 420.000.- forint munkavállalói felmondás esetén irányadó felmondási időre járó távolléti díjnak megfelelő összeg megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felperes azonnali hatályú felmondása jogellenes, annak indokai nem valósak és okszerűek, a munkáltató munkaviszonyból származóan semmilyen lényeges kötelezettségét nem szegte meg. A felperes az azonnali hatályú felmondás jogát elkésztetten gyakorolta.

[15] Az ügyvezető nem zárkózott el a felperessel folytatott megbeszélésektől, a megbeszélésekre számtalan példa volt. A felperes volt az, aki nem vette figyelembe, hogy alkalmas időben zavarja-e az ügyvezetőt. Ilyen esetekben nem a felperes személye, hanem az adott szituáció miatt kérte az ügyvezetőt, hogy később beszéljenek. Az ügyvezető a kamerafelvételek megmutatásától sem zárkózott el, a késlekedés oka az volt, hogy az egyik felvétel megsérült, ezért külső informatikusnál volt helyreállítás céljából, az azonban nem sikerült. A felperes az elmúlt időszakban nagy mértékben ingerültté, agresszívvá vált, és

generálta maga körül a konfliktusokat, ami megnehezítette a vele való együttműködést. Az a körülmény, hogy július 3-án, 7-én és 10-én nem került sor a felek közötti megbeszélésre, még nem alapozza meg a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetését.

[16] A felperes a viszontkereset elutasítását kérte. Hivatkozásképpen előadta, hogy az azonnali hatályú felmondás jogát határidőben gyakorolta, a benne foglalt indokok valóságosak és okszerűek. A munkáltató a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan és jelentős mértékben megszegte, amikor hosszú időn keresztül nem volt hajlandó a felperessel szóba állni. A felperes július 3-i, 7-i és 10-i megkereséseinek indokolatlan és elfogadhatatlan stílusú elutasítása egyértelművé tette, hogy az ügyvezető a magatartásával a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi. A folyton halogató, a munkavállalóval szemben kifejezetten lenéző, fölényeskedő, elutasító magaviselet, a megtett ígérek meg nem tartása olyan légkört teremtett, ami miatt már lehetetlen volt a munkaviszony fenntartása. Az ügyvezető folyamatosan kerülte a fennálló problémák – miért nem részesült fizetésemelésben, miért nem láthatja a kamerafelvételt, miért nem kapja meg a 30.000.- forintos juttatást – megbeszélését a felperessel. Ebből keletkezett egy hónapokig tartó kellemetlen időszak.

Az elsőfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[17] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest 120.000.- forint elmaradt munkabér megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította.

[18] Az elsőfokú bíróság az írásbeli figyelmeztetés mindkét indoka kapcsán megállapította, hogy az abban foglaltak valóságosak: a 33 méteres medence az írásbeli figyelmeztetésben megjelölt időtartamban uszodamesteri felügyelet nélkül maradt. Az elsőfokú bíróság ezen megállapítás kapcsán nyomatékos súllyal értékelte a felperes ellentmondásos nyilatkozatait: a felperes a keresetlevélben elismerte azt, hogy 2023. május 16. napján 16 óra 46 perctől 18 óra 15 percig a 25 méteres medencénél található uszodamesteri helyiségben tartózkodott a másik két uszodamesterrel együtt. Az első percelvételi tárgyaláson (10. sorszámu jkv.) a felperesi jogi képviselő úgy nyilatkozott, hogy „Igen, ügyfelem nem vitatja azt, hogy 2023. május 16-dikán 16 óra 46 perctől 18 óra 15 percig bezárólag a 25 méteres medencénél található uszodamesteri helyiségben tartózkodott a másik két uszodamesterrel együtt, egyidőben”. Ugyanezen a tárgyaláson a felperes személyes előadása során azt állította, hogy „... változatlanul nem vitatom azt a tény, hogy a 16 óra 46 perctől 18 óra 15 percig tartó időszakban a másik két uszodamesterrel egyidőben a 25 méteres medencénél lévő uszodamesteri helyiségben tartózkodtam”. Ezen a tárgyaláson a felperes előadta azt is, hogy „Igen, ez tehát azt jelenti, hogy ebben az időszakban a 33 méteres medence felügyeletét úszómester tényszerűen nem látta el”. Ezen a tárgyaláson a felperes a magatartását mintegy értékelte is, hiszen azt adta elő, hogy „Természetesen nem szabályos dolog az, hogy a 33 méteres medence 2023. május 16-án 16 óra 46 perctől 18 óra 15 percig úszómesteri felügyelet nélkül maradt!”. A felperes még részletesen nyilatkozott arról is, hogy miután lement a 33 méteres medencétől a 25 méteres medence melletti uszodamesteri helyiségbe, ott látta tanú1 és tanú2 úszómestereket, tanú1nak azt mondta, hogy menjen fel a

33 méteres medencéhez, mire tanúl azt válaszolta, hogy „jó”, majd ottmaradt az uszodamesteri helyiségben. Előadta a felperes azt is, hogy megkísérelt gondoskodni a helyettesítéséről, tanúlnak szolt, hogy menjen fel, tanúl azonban nem ment fel. Ugyanezen a tárgyaláson, később a felperes azt nyilatkozta (10. oldal negyedik bekezdés), hogy „a 33-as medenceteret mutató kamerafelvételt és a 25-ös medenceteret mutató kamerafelvételt láttam. Gyakorlatilag az volt megállapítható, hogy sem a 33-as, sem a 25-ös medencénél nem volt úszómester”.

[19] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozottan értékelte, hogy a felperes a keresetlevelében, majd az első perfelvételi tárgyaláson számos alkalommal elismerte, hogy az írásbeli figyelmeztetésben rögzített időszakban a 33 méteres medence uszodamesteri felügyelet nélkül maradt és állítását csak azt követően változtatta meg, hogy tanúl és az alperes közötti jogvitában tanúl azt a nyilatkozatot tette, hogy felment a 33 méteres medencéhez, miután onnan Felperes1 lejött. A felperesi nyilatkozat mellett a kamerafelvétel megtekintésére vonatkozó, T.T. által készített feljegyzés is arról tanúskodik, hogy a perbeli napon és időszakban a 25 méteres medence melletti uszodamesteri helyiségben a három uszodamester egyszerre, egy időben tartózkodott. Mindezt tanú4, V.I. és T.T. tanúvallomása is alátámasztotta. T.T. J.1 tanú elmondta, hogy a 33 méteres medenceteret mutató kamerafelvételeket teljes egészében megtekintette, és tanúl a 33 méteres medence mellett nem volt látható. Az uszodamesteri helyiséget mutató kamerafelvételeken ellenben látható volt a három uszodamester. A felperes állítását kizárólag tanúl tanúvallomása támasztotta alá, aki azt állította, hogy több alkalommal is felment a 33 méteres medencéhez, miután a felperes lejött. A tanúvallomás értékelésekor ugyanakkor nem lehetett figyelmen kívül hagyni, hogy tanúl az alperessel perben áll a jogellenes munkaviszony megszüntetés kapcsán, tehát kifejezetten érdekelt volt vallomása mikénti megtételében és a fenti vallomása a korábban már idézett tanúk vallomásaival és okiratok tartalmával is ellentétes volt.

[20] A felperes munkaköri feladatai közé tartozott, hogy a munkavégzés helyszínének elhagyásakor azonnali helyettesítésről, a felügyelet biztosításáról gondoskodni köteles, a felperes tehát nem hagyhatta volna úgy ott a 33 méteres medencét, hogy váltós uszodamester nem érkezik oda. Tekintettel arra, hogy az alperes jogszabályon alapuló kötelezettsége volt, hogy úszómedence uszodamesteri felügyelet nélkül nem maradhat, ez egybeesett az uszodamesterek munkaköri kötelezettségével. Irreleváns volt, hogy kizárólag professzionális sportolók használták ekkor a medenceteret.

[21] Az írásbeli figyelmeztetés második indoka is megfelel a tényeknek. Az elsőfokú bíróság értékelte azt, hogy a távozás körülményeit illetően a felperes ellentmondásos nyilatkozatot tett: az első perfelvételi tárgyaláson történő személyes meghallgatásakor a felperes azt adta elő, hogy 2023. május 16-án az uszodamesteri helyiségben tartózkodott 18.10 – 18.15-ig, majd elment az öltözőkbe takarítani, ahol 20-30 percig biztos, hogy takarított, utána lezuhanyozott, átöltözött és távozott. A második perfelvételi tárgyaláson a felperes azt adta elő, hogy tanúlt felkísérte és átadott részére egy bikakábelt, majd pedig visszament az uszodaterben lévő öltözőbe, összeszedte a cuccait és 18 óra 50 perckor távozott. Az első alkalommal történő meghallgatásakor tehát a felperes utalást sem tett arra, hogy tanúlt felkísérte volna, meg sem említett semmiféle bikakábelt. Azt a felperesi állítást, miszerint takarított volna, az alperes által a peres iratok közé csatolt takarítási napló

adattartalma egyértelműen cáfolta: a május 16. napjára vonatkozó takarítási naplóból ugyanis az volt megállapítható, hogy 18 órakor és 20 órakor a férfiöltözőt tanú2 uszodamester takarította. A felperes ezen a napon 12, 14 és 16 órakor takarította a férfiöltözőt, a 18 és 20 órás sorokban tanú2 aláírása volt látható. tanú2 tanú a vallomásában pedig egyebek mellett azt adta elő, hogy az úgynevezett takarítási naplót az írta alá, aki ténylegesen takarított is abban az időszakban. A takarítási naplót megtekintve tanú2 tanú azt állította, hogy május 16. napjára vonatkozóan a férfiöltöző kapcsán a 18 és 20 órás sorokban szereplő rubrikákban lévő aláírás tőle származik.

[22] A kamerafelvételt megtekintő tanúk (V.I., T.T. J.1) egyöntetűen akként nyilatkoztak, hogy a felperes tanú1 társaságában 18 óra 15 perckor az uszodamesteri helyiségből már utcai ruhában távozott. Ugyanezt igazolja a kamerafelvétel megtekintésére vonatkozó T.T. által készített feljegyzés is. Nem volt látható a felvételeken az, hogy a felperes visszatért volna az uszoda területére. A felperes azon állítását, miszerint 18 óra 16 perckor nem távozott a munkahelyéről, kizárólag tanú1 tanúvallomása támasztotta alá, aki azonban perben állt az alperessel, és így érdekelt volt, továbbá vallomása a fentebb felsorolt bizonyítékokkal ellentétben állt. Így az írásbeli figyelmeztetés második indoka is megfelelt a tényeknek, a felperes a beosztás szerinti munkaidő lejártá előtt távozott a munkahelyéről. Miután az írásbeli figyelmeztetés indoka valós, ezért megalapozatlan volta felperes mozgóbér iránti kereseti kérelme is.

[23] A szóbeli megállapodás alapján járó villanyszerelési karbantartási munkák ellenértéke kapcsán az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy a felperes és az alperesi törvényes képviselő szóbeli megállapodásának tartalma és annak gyakorlati megvalósulására nézve lényegében a felek egyező nyilatkozatot tettek: a szóbeli megállapodás megkötésére 2022. februárjában került sor, melynek értelmében a felperes az uszoda-strand területén az egyszerűbb villanyszerelési munkákat végzi el havi bruttó 30.000.- forint ellenében. A felek azt is egyezően adták elő, hogy voltak olyan nagyobb munkálatok, amiket előre megbeszéltek, de a felperes igazából tudta, hogy milyen teendőket kell elvégeznie. Az alperesi ügyvezető részéről hivatalos ellenőrzésre nem került sor, a nagyobb munkálatokat az alperesi törvényes képviselő szemrevételezéssel ellenőrizte.

[24] Az alperesi törvényes képviselő ugyanakkor azt állította, hogy a felperes 2023. március-június hónapjaiban nem látta el a tevékenységet, de a lefolytatott bizonyítási eljárás ezen állítást egyértelműen cáfolta. tanú7 tanú a vallomásában azt adta elő, hogy a felperes az uszodamesteri feladatok mellett gyakorlatilag az alperes villanyszerelője is volt. tanú1 tanúvallomása is igazolta, hogy a felperes a villanyszerelési feladatokat folyamatosan ellátta, bármilyen villanyszerelési teendő adódott, azt a felperes mindig megcsinálta. S.J. tanú is így nyilatkozott. Egyetlen olyan tanú volt, tanú2 J. tanú, aki ellentmondásos nyilatkozatot tett: először azt vallotta, hogy a felperes a villanyszerelési teendőket a fürdő-uszoda egész területén ellátta, majd miután az ezért járó juttatást megvonták tőle, a munkaviszony fennállásának utolsó 3-4 hónapjában nem látta el. A felperesi észrevételt követően a tanú azonban vallomását módosította és úgy nyilatkozott, hogy nem tudja, hogy a villanyszerelési teendőket a munkaviszony fennállása alatt mindvégig ellátta-e felperes, mert nem állt mellette. Ugyanakkor a tanúvallomások mellett az okirati bizonyítékok is alátámasztják a vitatott peres időszakban a villanyszerelési teendők ellátását. Az ügyvezető által

rendszeresített és kontrollált átadó napló 2023. március 7. napjától június 11. napjáig terjedő kivonata igazolta napra pontos rögzítéssel, hogy a felperes milyen villanszerelési, karbantartási munkát végzett. Az alperesi törvényes képviselő személyes meghalltatásakor is azt adta elő, hogy az átadónaplók vezetését ellenőrizte. Ugyancsak a villanszerelési munkálatok elvégzését igazolja az alperes által csatolt anyagkiadási lap is, mely alátámasztja, hogy 2023. május végén a felperes két LED izzót vett át. Mindezek alapján igazolt, hogy a felperes 2023. márciustól június hónapokban is elvégezte az ügyvezetővel kötött szóbeli megállapodás alapján az uszoda-strand területén jelentkező kisebb, egyszerűbb villanszerelési munkákat, az alperes azonban ennek ellenértékét nem fizette meg. Ezért az alperes tartozik a felperesnek 120.000.- forint elmaradt munkabér megfizetésére.

[25] Ezt követően az elsőfokú bíróság vizsgálta az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét. Rögzítette, hogy a jogvitában a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a munkaviszonyát megszüntető azonnali hatályú felmondás indoka valós és azt határidőben gyakorolta.

[26] Azon felmondási indokkal kapcsolatban, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója 2021. szeptemberében a technikai vezető kinevezését és ezzel egy időben a vezetői pótlékát visszavonta, intézkedését azonban a felperes kérése ellenére nem indokolta meg, az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy ezen felmondási indok elkésett, továbbá az alperes nem valósított meg kötelezettségszegést. A béremeléssel, a lekezelő, megalázó magatartással, a technikai napra való beosztás elmaradásával és az írásbeli figyelmeztetéssel kapcsolatos felmondási indok kapcsán megállapította, hogy azok valótlank.

[27] Valósnak találta azonban az elsőfokú bíróság azon felmondási indokot, hogy az alperes 2023. február hónapban az ügyvezetővel kötött szóbeli megállapodás alapján elvégzett villanszerelési munkálatok ellenértékét késedelmesen, a március hónapra járó munkabérrel egyidejűleg, kizárólag a felperes jelzését követően fizette meg, azonban ezen felmondási indok elkésett volt. Valós a felmondás azon indoka is, hogy az alperes 2023. márciusától az eltelt négy hónapban, bár a felperes az aktuális villanszerelési munkákat mindig elvégezte, nem fizette meg az ellenértéket. Ezen indok kapcsán az elkésett joggyakorlás nem volt megállapítható, figyelemmel a mulasztás folytonosságára és arra, hogy a kötelezettségszegés folyamatosan fennállt az azonnali hatályú felmondás közléséig.

[28] A töretlen bírói gyakorlat értelmében a munkáltató törvényben szabályozott lényeges, a foglalkoztatási jogviszonyból származó legfőbb kötelezettsége a munkabér és az azzal egy tekintet alá eső egyéb juttatások megfizetése (Mfv.I.10.659/2011/6., Mfv.I.10.702/2013/8.). Ebben akár egy alkalommal történő (Mfv.10.105/2016.) egy napos késedelem is minősített kötelezettségszegésnek minősül és a jogviszony azonnali hatályú megszüntetésének alapjául szolgálhat. A bírói gyakorlat szerint a bérjellegű juttatás kifizetésének elmaradása – függetlenül a késedelemmel érintett időszak hosszától – jogszerű indokaként szolgál a munkavállalói szankciós jogviszony megszüntetésnek, a késedelmes munkabérfizetés a munkavállaló létfenntartását veszélyezteti és jelentős mértékűnek kell tekinteni akkor is, ha egy alkalommal és csak részben történt (Mfv.I.10.375/2018/3.,

Mfv.X.10.279/2019/6.). A perbeli esetben nyomatékos súllyal volt értékelendő az alperes terhére az a körülmény, hogy négy hónapon keresztül nem került sor a havi bruttó 30.000,- forint munkabérrész felperes részére történő megfizetésére, annak ellenére, hogy a felperes a szóbeli megállapodás alapján őt terhelő munkavégzési kötelezettségének eleget tett. Az alperes tehát folyamatosan megszegte a felperesi munkavégzések ellentételezését, amely folyamatos kötelezettségszegés alapos oka volt a jogviszony azonnali hatályú megszüntetésének, figyelemmel arra is, hogy a munkabér a munkavállaló megélhetését hivatott biztosítani. Mindez a munkaviszonyból eredő lényeges kötelezettség szándékosan és jelentős mértékben történő megszegésének minősül, azaz a munkavállalói azonnali hatályú felmondást már ezen indok önmagában megalapozta.

[29] Az azonnali hatályú felmondás azon indokával kapcsolatban, hogy a felperes hiába kereste a munkáltatói jogkör gyakorlójával a megbeszélés lehetőségét, az ügyvezető elhárító magatartást tanúsított, az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a lefolytatott bizonyítás alapján rögzíthető, hogy a felperes valóban számos alkalommal kereste az ügyvezetőt, mely tényt az alperesi törvényes képviselő személyes meghallgatásakor sem cáfolta, de azt alátámasztotta T.T. J.1 tanúvallomása is. A tanú elmondta, hogy a felperes többször jelezte neki, hogy az írásbeli figyelmeztetéssel kapcsolatba hozható kamerafelvételeket szeretné megtekinteni és a felperes a 2023. tavasztól kezdődő időszakban többször megjelent nála azzal, hogy az ügyvezetőt keresi, szeretne vele beszélni. Vallotta azt is a tanú, hogy a munkaviszonya megszüntetését megelőző időszakban a felperes gyakrabban kereste nála az ügyvezetőt azzal, hogy szeretne vele beszélni. Az is megállapítható volt, hogy telefonon is több alkalommal kereste a felperes eredménytelenül az alperesi ügyvezetőt, a munkáltatói jogkör gyakorlója ezen esetekben sem hívta vissza a felperest. Az alperes kifejezetten elismerte, hogy július 3-án, 7-én és 10-én sem tudott a felperes az ügyvezetővel beszélni. Megállapítható volt, hogy volt olyan, hogy a felperes olyan időpontban kereste az ügyvezetőt, amikor az ügyvezető nem tartózkodott a munkavégzés helyén, vagy az ügyvezetői irodában éppen megbeszélés zajlott, ezek az események nem eshetnek az alperes terhére. Az azonban feltétlenül rögzítendő, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója tudomással bírt arról, hogy a felperes szeretne vele beszélni, ennek ellenére nem szakított időt arra, hogy a felperessel az őt érdeklő személyével kapcsolatban hozható kérdésekben beszéljen. Ez a magatartás az elsőfokú bíróság szerint az Mt. alapelvei között rögzített, a 6. § (2) bekezdésében meghatározott jóhiszemű és tisztességes eljárás és kölcsönös együttműködés alapelveibe ütközik. Peradat, hogy a felperes és a munkáltatói jogkör gyakorlója fizikailag egy munkahelyen dolgoztak, így semmi akadálya nem volt annak, hogy személyes megbeszélést folytassanak. Míg más munkavállalóknak az ügyvezető biztosította azt a lehetőséget, hogy későbbi időpontban beszéljenek, a felperesnek ezt nem ajánlotta fel. A felperes számos alkalommal kezdetben szóban, majd utóbb már írásban is kérte az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló kamerafelvételek megtekintését és az írásbeli kérésére csak közel egy hónappal később kapott választ, a kamerafelvételek megtekintésére pedig csak július 14. napján, a munkaviszony megszüntetését követően került sor.

[30] Az elsőfokú bíróság a fenti magatartást ugyanakkor nem ítélte olyan súlyúnak, ami azonnali hatályú felmondást alapozna meg, arra tekintettel, hogy a helyzet viszonylag rövid ideig állt fenn és a munkaviszony megszüntetést megelőző időszakban volt jellemző. Értékelte továbbá azt is, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója és a felperes közötti munkahelyi kapcsolat kialakulásában a felperesnek is szerepe volt. A köztük fennálló feszült

és konfliktusokkal terhes kapcsolatról, mely 2023. februárjától datálódik, több tanú is említést tett vallomásában. K.J. tanúvallomásában elmondta, hogy a felperes és G. úr nem szimpatikusak egymásnak, ő ezt tapasztalta. tanú2 J. tanú a vallomásában azt vallotta, hogy látta, hogy az alperes törvényes képviselője kerüli a felperest, nem igazán akar vele szóba állni. T.T. J.1 tanúvallomása alátámasztotta, hogy a felperesnek olykor konfliktusgerjesztő magatartása volt, mely az elmaradt technikai nap kapcsán is megállapítható.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[31] Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.

[32] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezése tárgyában történő helyt adást. Kérte továbbá a viszontkereseti elutasító döntés indokolásának a tekintetben történő megváltoztatását, hogy a munkabér megfizetésének elmaradásán túl az azonnali hatályú felmondást megalapozó munkáltatói magatartásnak minősül az is, hogy a felperes hiába kereste a munkáltatói jogkör gyakorlójával a megbeszélés lehetőségét, nem tudott vele beszélni: számtalanszor kereste személyesen és telefonon is, az ügyvezető azonban egyszer sem tudott időt szakítani a vele történő beszélgetésre. A felperes számos alkalommal kérte, hogy az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló kamerafelvételeket megtekinthesse és hiába próbálkozott, nem tudott kommunikálni a munkáltatói jogkör gyakorlójával.

[33] Az írásbeli figyelmeztetés körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást részben tévesen állapította meg és tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes felelőssége volt az, hogy a 33 méteres medence felügyelet nélkül maradt, és munkahelyét a munkaideje vége előtt elhagyta. Az elsőfokú eljárás során a bíróság részletesen feltárta a nyitós uszodamesterek munkarendjét, azt, hogy a két medence között két órás váltásban teljesítettek szolgálatot. Az is helyesen került megállapításra, hogy 2023. május 16-án a felperes 16 órától a lenti, 25 méteres medencét felügyelte. Ettől az időponttól tanúl volt felelős a 33 méteres medence felügyeletéért. Mivel a külsős uszodamester közreműködését a váltáskor általában nem vették igénybe, óhatatlan volt minden egyes váltás esetén az, hogy az uszodamesterek cseréje során néhány percre a medencék egyike felügyelet nélkül maradt. Tény, hogy a felperes személyes meghallgatása során nem mondta el, hogy tanúl úgy látta el a 33 méteres medence felügyeletét, hogy időnként felment, körülnézett, majd visszajött a 25 méteres medencéhez. tanúl saját perében tett meghallgatását összevetve a felperes meghallgatásával megállapítható, hogy a felperes egyszerűen csak megfélemedezett erről a gyakorlatról, és a meghallgatásával kapcsolatos stressz miatt nem jutott eszébe. tanúl tanúvallomása azonban igazolta, hogy tanúl átvette a 33 méteres medence felügyeletét és kötelességének úgy tett eleget, hogy néha felnézett a medencéhez, ahol ekkor már csak sportolók tartózkodtak az edzők felügyelete mellett. A 33 méteres medence felügyelet nélkül hagyása tekintetében tehát annak van elsődleges jelentősége, hogy 16 órától az uszodamesterek beosztása alapján a felügyelet tanulé volt, aki ennek a kialakult sajátos gyakorlat szerint tett eleget, egészen 18 óráig.

[34] A bizonyítékok alapján ugyancsak nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a felperes hamarabb hagyta el a munkahelyét, mint a munkaideje vége. Az objektívnek tekinthető kamerafelvételek megsemmisültek, ami legalább annyira „gyanús” és semmiképpen nem a felperes terhére értékelhető körülmény, mint tanú1 vallomása. Ha tanú1 vallomását nem lehet a felperes javára értékelni, ugyanilyen fenntartással kell értékelni a kamerafelvételek körüli bonyodalmakat is. Azt az alperes munkavállalója, T.T. is megerősítette, hogy a felvételeken nem lehetett látni azt, hogy a felperes távozik a munkahelyéről a fenti kijáraton. Ez ellent is mondana annak az ésszerű körülménynek, hogy a felperes a lenti bejáratnál állt a gépkocsijával, így több száz méteres kerülőt kellett volna tennie. Ha a felperesnek tényleg a távozás állt szándékában, akkor ezt a lenti kijáraton teszi meg, hiszen a körülményekből megállapítható volt, hogy a felperes nem foglalkozott azzal, hogy látják-e őt a kamerák. A felperes a perben is előadta, hogy a megmutatott felvételek eredetiségéhez is kétsége fűződött, ugyanis a felvételeken szereplő dátumok – amelyek eleve pontatlanok voltak – különböző színűek voltak. Ezen kívül az alperes a felperesnek arról nem tudott felvételt bemutatni, hogy a három uszodamester lent ül a 25 méteres medence melletti helyiségben, a felvételeken csupán üres medencetereket lehetett látni. Mivel a kamerafelvételeken kívül semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre, ami a felperes idő előtti távozását igazolja, az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes idő előtt távozott a munkahelyéről. A felperes személyes meghallgatása során tett vallomásában fellelhető pontatlanságok nem ellentmondásosak, ezek arra vezethetők vissza, hogy nyilvánvalóan nem lehet pontosan visszaemlékezni a napi rutinfeladatok elvégzésére több hónap távlatából. Azt lehetett csak pontosan megállapítani, hogy a felperes az adott napon valóban felment tanú1-val a felső öltözőhöz, ahol a kábelt tanú1 részére átadta.

[35] Az azonnali hatályú felmondás körében hivatkozott arra, hogy tanú4 tanúvallomása is alátámasztotta, hogy a munkahelyi stresszes helyzet miatt a felperesnek egészségügyi problémái is lettek. Tény, hogy a munkáltató jogellenes magatartása csupán rövid ideig állt fenn, azonban ez vezetett oda, hogy a felek kapcsolata elmergesedett. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy a helyzet kialakulásához a felperes magatartása is hozzájárult, hiszen ha a munkáltató belátható időn belül eleget tett volna a kötelezettségének, a konfliktus nem növekedett volna és nem váltotta volna ki a felperes feszültebb magatartását.

[36] Tévesen jutott arra a következtetésre is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes tudott volna arról, hogy június 9-én nem kell bemennie dolgozni. A felperes meghallgatása során végig kitartott amellett, hogy a V.I.-val folytatott telefonos megbeszélés rossz minőségű volt és nem sikerült tisztázni, hogy június 9-én dolgoznia kell-e vagy sem. Arra sincs peradat, hogy a beosztás kérdését június 8-án tisztázták volna. Ezt a V.I. tanúmeghallgatásáról készült jegyzőkönyv is igazolja. V.I. és T.T. tanúk szavahihetőségét aláassa a kamerafelvételek megtekintéséről készített feljegyzés elkészítéséről tett vallomásuk, mert az teljesen nyilvánvaló, hogy egy megbeszélésről egy ilyen stílusú párbeszédés feljegyzést nem lehet emlékezetből, jegyzetek alapján készíteni, mégis mindkét tanú azt állította, hogy nem készítettek hangfelvételt a kamerafelvételek megtekintéséről, ami a feljegyzést olvasva nyilvánvalóan valótlan állítás. Nem lehet a munkavállaló terhére róni azt, hogy a munkáltató képviselőjének magatartása miatt ő is feszült állapotba kerül és emiatt néhány próbálkozás

során indulatosan fordult a munkáltató képviselője felé, hiszen ennek az okozója a munkáltató képviselője volt. Amennyiben az alperesi munkáltató képviselője teljesítette volna a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét, a munkavállaló felperes nem lett volna feszült és indulatos, hiszen a felmerült kérdésekre megfelelő időben és módon kapott volna választ. Így elkerülhető lett volna a feszültség növekedése és a felek közötti kapcsolat ilyen szintű megromlása.

[37] Az alperes fellebbezése az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására és a kereset teljes elutasítására, valamint a viszontkeresetnek való helytadásra irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperes eljárása és magatartása súlyosan sértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:3. § (1) és (2) bekezdésében, az 1:4. § (1) bekezdésében, valamint az 1:5. § (1) bekezdésében foglaltakat.

[38] A felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, állításait kizárólag olyan tanúkkal próbálta bizonyítani, akiktől elfogulatlan, tárgyilagos és következetes tanúvallomás nem volt várható, különösen a felperessel való ismertségük és az alperessel való rossz viszonyuk miatt. A felperes semmivel sem bizonyította azt, hogy a felek között olyan tartalmú szóbeli megállapodás jött volna létre, ami alapján az alperes átalány jelleggel lett volna köteles fizetni a felperesnek havi 30.000.- forint összeget akkor is, ha a felperes semmilyen munkát nem végzett. Ilyen tartalmú megállapodás a felek között nem volt, melyre tekintettel az alperes sem kötelezhető a 120.000.- forint megfizetésére. A felperes szintén nem tudta bizonyítani azon okokat, amelyek az azonnali hatályú felmondását ténylegesen megalapozták volna, miként azt sem, hogy a felmondás jogát határidőben gyakorolta. E körben a felperes szintén csak a saját és elfogult tanúk előadásával próbált bizonyítani, ami az alperes szerint nem foghat helyt. Az alperes, bár hivatkozott arra, hogy a fellebbezési kérelme részletes indokolását csatolja, ám ilyen okiratot nem csatolt.

[39] A felperes fellebbezési ellenkérelme az alperes fellebbezésével érintett részben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást ebben a részben helyesen állapította meg, a bizonyítékokat helyesen mérlegelte és azokból megfelelő következtetéseket vont le. Nem felel meg az alperesi fellebbezés azon állítása, hogy a felek között nem jött létre megállapodás a villanyszerelői munkák átalányjellegű elvégzésére. Ezen megállapodás létrejöttét, valamint átalány jellegét a tanúk vallomása és a peres felek előadása is megfelelően alátámasztotta. Ugyanígy helyesen jutott az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése alapján arra a következtetésre, hogy a felperes az azonnali hatályú felmondás jogát határidőben gyakorolta és a felmondásban foglalt indokok részben valósak és okszerűek.

[40] Az alperes fellebbezési ellenkérelme a felperes fellebbezésével érintett részben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy megalapozatlanul hivatkozik a felperes arra, hogy a meghallgatása során stresszes volt: a felperes minden tárgyaláson jelen volt, megszokhatta a tárgyalások hangulatát, kifejezetten derűsnek, nevetgélőnek hatott, miközben folyamatosan grimaszolt a tanúkra. A felperes

állításait semmivel sem bizonyította, pusztán kifogásolható vallomásokat adó elfogult tanúkkal, akik közül számos személy, főként tanú, perben és haragban áll az alperessel. Az alperes ügyvezetője a megválasztását követően egyértelművé tette, hogy mik azok a szabályok, amiket követni kell, a felperes és a felsorakozott tanúk azonban ezeket nem voltak képesek betartani. A jogszabály egyértelműen fogalmaz a tekintetben, hogy az üzemidő alatt a medence felügyeletét úszodamesternek el kell látnia. Ez alól nincs kivétel, nincs „mászkálós” gyakorlat, ez minden úszómester felelőssége. A törvényi kötelezettség áttör mindennemű munkahelyi gyakorlatot – értve itt a kétórás váltásokat – ezért ha a felperes látta, hogy B. nem hajlandó a 25 méteres medence mellől elmozdulni, akkor neki kellett volna visszamenni a 33 méteres medencéhez, tekintettel arra, hogy ő is úszómester.

[41] Az alperes kifejezetten vitatja azt, hogy az azonnali hatályú felmondás alapjául szolgáló magatartás lenne az, hogy a felperes hiába kereste a munkáltatói jogkör gyakorlójával a megbeszélés lehetőségét. A felperesnek számos alkalma volt arra, hogy beszéljen az ügyvezetővel, de ő inkább csak arra törekedett, hogy a meghíúsult találkozásokat generálva alapot kreáljon felmondásának. A felperes azt sem bizonyította, hogy az ügyvezető nem volt elérhető, ugyanakkor számos tanú vallotta azt, hogy az ügyvezetővel tudott kommunikálni, ha akart. A munkáltatói figyelmeztetés is megalapozott volt.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[42] Az alperes fellebbezése megalapozatlan, a felperes fellebbezése az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezése tekintetében megalapozatlan, a viszontkereseti elutasító döntés indokolásának megváltoztatása kapcsán alapos.

[43] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján helyesen állapította meg a tényállást és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével hozott döntése is érdemben helyes, ezért azt a másodfokú bírósága polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján - az indokolás fellebbezéssel érintett megváltoztatásával - hagyta helyben.

[44] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 370.§ (1) bekezdése szerint eljárva az erre irányuló fellebbezési kérelemre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta és nem érintette a fellebbezéssel nem támadott, mozgóbért elutasító ítéleti rendelkezéseket, valamint az azonnali hatályú felmondás azon indokait, melyek vonatkozásában a felek fellebbezést nem terjesztettek elő.

[45] A felek fellebbezésükben alaptalanul kifogásolták a bizonyítás eredményének mérlegelését az írásbeli figyelmeztetés, a villanyszerelési munkák ellenértéke, valamint ez utóbbinak az azonnali hatályú felmondási indokként való értékelése kapcsán. Az elsőfokú

bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján eljárva a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapította meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és meggyőződése szerint bírálta el. A bizonyítékok összességében történő mérlegelése során arra kell elsősorban figyelembe lenni, hogy a bizonyítékok jelentős többsége koherensen illeszkedik-e egymáshoz és alátámasztja-e az ítéletben megfogalmazott tényállításokat. Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság ítélet egyértelműen megfelelt, nem volt fellelhető olyan iratellenes, logikátlan, kirívóan okszerűtlen megállapítás, amely a másodfokú bíróság számára a bizonyítékok felülmérlegelését szükségessé tette volna. Kizárólag az azonnali hatályú felmondás együttműködési indoka tekintetében nem értett egyet a másodfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével.

[46] Megalapozatlan a felperes fellebbezése az írásbeli figyelmeztetés tekintetében. Helytállóan hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnek uszodamesterként alapvető, a munkakör lényegét jelentő feladata volt, hogy munkaideje alatt a kijelölt munkaterületen köteles tartózkodni, csak indokolt esetben hagyja el a felügyelt területet (medence) és a munkavégzés helyszínének elhagyásakor azonnali helyettesítéséről, felügyelet biztosításáról volt köteles gondoskodni. Ezen munkakör a perbeli időben hatályos, a közfürdők létesítésének és üzemeltetésének közegészségügyi feltételeiről szóló 37/1996. (X. 18.) NM rendelet 3. számú mellékletének 2. pontja biztosítása érdekében jött létre. E rendelkezés a közfürdők üzemeltetésére vonatkozó részletes közegészségügyi előírások között szabályozza, hogy a fürdő teljes üzemideje alatt elsősegély nyújtásban kiképzett alkalmazottnak is szolgálatban kell lennie. A felperesnek úszómesterként kiemelt feladata volt az emberi élet védelme, a vízből mentés, az újraélesztés és az azonnali segélyhívás, továbbá a rendbontások megakadályozása. Ezen feladat ellátása érdekében valamennyi munkaköri leírása tartalmazta, hogy munkaidejében köteles az intézmény számára kijelölt területén tartózkodni és amennyiben helyének elhagyására kényszerül, csak egy másik úszómester vagy arra alkalmas személy helyettesítheti. A felperes – személyes nyilatkozatából kitűnően – maga is tisztában volt azzal, hogy uszodamesterként feladata az állandó felügyelet, ennek hiányában a helyettesítés biztosítása függetlenül attól, hogy sportolók vagy nem sportoló vendégek tartózkodnak a medencében.

[47] Az elsőfokú bíróság helyesen tájékoztatta a feleket a bizonyítási érdekről az írásbeli figyelmeztetés kapcsán a 10. számú jegyzőkönyvben, mely szerint az írásbeli figyelmeztetésben foglaltak valóságát és okszerűségét az alperesi munkáltatónak kell bizonyítania. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a bizonyítékokat is, külön kiemelve a felperes saját keresetlevelében, válasziratában, illetve első tárgyaláson tett nyilatkozatát is. Mindezeket nyilatkozatok egybecsengése nem magyarázható felperesi „stresszel”, azok időbeli távolsága és a felperesi nyilatkozatok részbeli írásbelisége okán sem. A felperes keresetlevelében kifejezetten úgy nyilatkozott, „nem vitatja, hogy 2023. május 16. napján 16 óra 46 perctől 18 óra 15 percig a 25 méteres medencénél található uszodamesteri helyiségben tartózkodott a másik két uszodamesterrel együtt”. E körben mindösszesen arra hivatkozott, hogy a felperesnek nem kellett a 33 méteres medencénél tartózkodnia, vagyis nem követett el mulasztást, amikor a megjelölt időszakban a 25 méteres medencénél található uszodamesteri helyiségben tartózkodott. Az alperes ellenkérelmében kifejezetten rámutatott arra, hogy sosem hagyott hallgatólagosan sem jóvá olyan gyakorlatot, mely szerint az uszodamesterek elhagyhatnák a felügyelt területet helyettesítésről történő gondoskodás nélkül. A felperes

válasziratában ismételten hangsúlyozta, hogy nem vitatja, hogy az adott időben a 25 méteres medencénél tartózkodott, a helyettesítés elmulasztására vonatkozóan nem tett cáfoló előadást. Nem volt vitatott a felek között az úszómesterek kétóránkénti váltásra vonatkozó gyakorlata, azzal azonban, hogy az alperes mindvégig hangsúlyozta, hogy ez a gyakorlat nem jelenti azt, hogy az azonnali helyettesítésről nem kellett gondoskodni, mert nem fordulhatott elő olyan eset, hogy valamelyik úszómedence úszómesteri felügyelet nélkül maradjon. Ezt maga a felperes is megerősítette a 10. számú tárgyalási jegyzőkönyvben tett nyilatkozatával, amikor úgy nyilatkozott, hogy az előadásában említett, az úszómesterek által kialakított és az alperes által is tudott és ismert gyakorlat nem eredményezhette azt, hogy bármely úszómedence úszómesteri felügyelet nélkül maradjon. A felperes teljesen egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy „változatlanul nem vitatom azt a tényt, hogy a 16 óra 46 perctől 18 óra 15 percig tartó időszakban a másik két uszodamesterrel egyidőben a 25 méteres medencénél lévő uszodamesteri helyiségben tartózkodtam. Igen, ez tehát azt jelenti, hogy ebben az időszakban a 33 méteres medence felügyeletét úszómester tényszerűen nem látta el [...] Természetesen nem szabályos dolog az, hogy a 33 méteres medence 2023. május 16-án 16 óra 46 perctől 18 óra 15 percig úszómesteri felügyelet nélkül maradt. [...] Mondtam tanú13nak, hogy menjen fel a 33 méteres medencéhez, mire azt válaszolta, hogy „jó”, majd ottmaradt az uszodamesteri helyiségben. Én úgy gondolom, hogy én nem hibáztam, mert a kialakított munkarend szerint tanú1nak kellett volna a 33 méteres medence felügyeletét ellátnia. [...] Megkíséreltem gondoskodni a helyettesítésemről, ugyanis tanú1nak szoltam, hogy menjen fel a 33 méteres medencéhez. Lehet, hogy B. úr úgy gondolta, hogy miután már vendégek nincsenek a 33 méteres medencében, ott edzés folyik, edzők vannak, ezért nem ment fel”. A felperes elismerte, hogy a kamerafelvételek munkáltatónál történő megtekintésekor „a 33-as medenceteret mutató kamerafelvételt és a 25-ös medenceteret mutató kamerafelvételt láttam. Gyakorlatilag az volt megállapítható, hogy sem a 33-as, sem a 25-ös medencénél nem volt úszómester. „Azt az uszodamesteri helyiséget, amiben az ominózus napon 16 óra 46 perctől 18 óra 15 percig hárman egyidőben tartózkodtunk, kamera veszi fel”. A felperes tehát számtalan alkalommal megismételte, hogy a három uszodamester egyidőben volt az írásbeli figyelmeztetésben foglalt időszakban az uszodamesteri helyiségben. tanú4 és T.T. tanúvallomása is alátámasztotta, hogy csak üres medencetereket láttak a kb. 17 óra 45 percig tartó, mintegy másfél órát felölelő kamerafelvételeken.

[48] A felperesnek a 22.M.70.196/2023/15. számú tárgyalási jegyzőkönyvben, tanú1 munkatársa ügyében tett tanúvallomása is azt igazolja, hogy tudott arról a gyakorlatról, hogy amikor már vendég nem volt a kinti medencében, akkor az úszómesterek alkalmanként felmentek, körülnéztek, de fixen nem tartózkodtak ott. Onnantól azonban, hogy ügyvezető váltás történt, ő ezt a gyakorlatot – elmondása szerint – már nem folytatta, mert nem akarta, hogy megszűnjön a munkaviszonya, vagyis tudta, hogy ez a gyakorlat szabályellenes. Erre nyilatkozott is, amikor elmondta, hogy volt tudomása arról, hogy üzemidőben a medence mellett kell tartózkodni az úszómestereknek, ezért ő mindig ott is tartózkodott a 33-as medencénél.

[49] A felperes meghallgatásából egyértelműen kitűnik, hogy ismerte a rá vonatkozó szabályokat és azok indokát is, tudta azt is, hogy a feladata volt nemcsak az állandó felügyelet, de az is, hogy a helyettesítésről gondoskodjon, melyet elmulasztott és a másik uszodamesterrel együttesen tanúsított magatartásával hozzájárult ahhoz, hogy a medence hosszabb időn keresztül úszómesteri felügyelet nélkül maradt, mely egyértelműen

jogszályba ütköző mulasztás. Mindezek alapján megállapítható, hogy a felperes szándékosan megszegte a munkaköri kötelezettségét. A felperes csak jóval később, a 13. számú jegyzőkönyvben hivatkozott arra, hogy tanúl felment a 33 méteres medencéhez, szétnézett és miután látta, hogy nincsenek vendégek, csak sportolók, visszament a 25 méteres medence melletti uszodamesteri helyiségbe és beszélgetett, továbbá arra hivatkozott, hogy tanúl többször is felment a 33 méteres medencébe. Ezen nyilatkozata egyrésztől késedelmes és korábbi nyilatkozataival ellentétes, másrésztől azonban irreleváns is, tekintettel arra, hogy a úszómesteri felügyeletet állandóan kell biztosítani a jogszabályi kötelezettség teljesítése érdekében, egyértelműen erről szólnak a munkaköri leírások és az ügyvezetői utasítás is. tanú7 tanúvallomásában ugyancsak elmondta, hogy az úszómester az általa felügyelt medenceteret nem hagyhatja úgy ott, hogy nincs váltó úszómester. Ezen előírás a munkaügyi munkáltatói szabályzatban is szerepel, valamint az ügyvezetői utasításban és a munkaköri leírásban is. A felügyelet és a helyettesítésről való gondoskodás elmulasztása miatt az alperes a felperest írásbeli figyelmeztetésben részesítette, míg tanúl munkaviszonyát azonnali hatályú felmondással megszüntette. Az írásbeli figyelmeztetés ezen indoka valós, a felperes vétkes kötelezettségszegést követett el.

[50] Az alperes bizonyította az írásbeli figyelmeztetésben foglalt másik indokot is, azt, hogy a felperes elhagyta 18 óra 15kor a munkavégzés helyét. A felperes a 10. számú jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy május 16-án 18,10-18,15-ig az uszodamesteri helyiségben tartózkodott, majd elment az öltözőbe takarítani és 20-30 percet biztos, hogy takarított. Utána lezuhanyozott, átöltözött és távozott. Ezen nyilatkozata teljesen ellentmondásban áll azzal, hogy 18 óra 15 perckor már saját ruhájában távozott, valamint, hogy a takarítási napló és tanú2 tanúvallomása szerint nem ő takarított aznap 6 órakor. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte e körben a felperes ellentmondásos nyilatkozatait, azt, hogy később már a bikakábel átadására hivatkozott. A felperes a 13. számú jegyzőkönyvben maga adta elő, hogy az alperes által csatolt okirati dokumentációban 12,14 és 16 órára vonatkozó sorokban található a szignója, 18 és 20 órára pedig tanú2 szignója található. Azt elismerte, hogy B. úr valószínűleg elhagyta a munkahelyét, mert ő felkísérte őt és átadott neki egy bikakábelt, de azt tagadta, hogy ő elhagyta volna a munkahelyét. Ez ugyanakkor szemben áll korábbi nyilatkozatával és a munkáltatói meghallgatás során elmondottakkal. A felperes ugyanis úgy válaszolt az ügyvezető kérdésére, hogy „igen elmentem, mert a párom rosszul volt és telefonált”. A párbeszéd úgy folytatódott, hogy „akkor is szólnod kellett volna, rendben”. Az írásbeli figyelmeztetéssel kapcsolatban az alperesi ügyvezető úgy nyilatkozott, hogy amikor azt a felperes átvette, akkor elismerte, hogy hibázott, és azt mondta, hogy a felesége rosszul lett, ezért távozott hamarabb a munkahelyéről. A felperes a 21. számú jegyzőkönyvben is elismerte, hogy az írásbeli figyelmeztetés részére történő átadásakor úgy nyilatkozott, hogy hibázott azzal, hogy hamarabb távozott és mondta az ügyvezetőnek azt is, hogy azért távozott hamarabb, mert a felesége rosszul lett. Ugyanakkor előadta, hogy ez nem arra a napra vonatkozott. T.T. tanúvallomása megerősítette, hogy a kamerafelvételeken azt látta, hogy a felperes az uszodatérből utcai ruhában megy kifelé. A felperes a kamerafelvétel megtekintésekor ezt elismerte és azzal indokolta, hogy a neje vagy a barátnője rosszul volt, ezért távozott hamarabb. A tanú nyilatkozott arról is, hogy nem volt látható a kamerafelvételeken az, hogy a felperes visszatért volna az uszoda-strand területére. tanúl tanúvallomásában megerősítette, hogy amikor a munkáltatói azonnali hatályú felmondást megkapta, akkor egy kamerafelvételt is mutattak neki, amin az volt látható, hogy a felperes társaságában a 33 méteres medence mellett sétálnak. A kamerafelvétel 18 óra 16 perckor készült, mert ő akkor távozott a munkahelyéről. Mindezek alapján számos bizonyíték igazolja

a felperesi kötelezettségszegést, helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy igazolt az írásbeli figyelmeztetés második indokának valósága is.

[51] A másodfokú eljárás során az azonnali hatályú felmondásnak már mindösszesen csak a két indoka volt vitatott, méghozzá a villanszerelési munkákért járó bér ellenértéke, valamint az ügyvezető nem együttműködő magatartása.

[52] A villanszerelési munkák ellenértékével kapcsolatosan mindkét fél egyezően adta elő, hogy szóban történt a megállapodásuk 2022. februárjában a villanszerelési munkára és annak ellenértékének megfizetésére. A felek közötti előadás különbözősége mindösszesen abban rejlett, hogy a felperes előadása szerint 30.000.- forint havi bérben állapodtak meg és nem voltak előre meghatározott feladatok, míg az alperes jogi előadása szerint minden hónapra előre meghatározott feladatok voltak, és azok teljesítése esetén járt az ellenérték. Ugyanakkor a 2023. október 25-i másik perben előterjesztett iratában, melyben a jelen per alperese fordult bírósághoz a jogellenes munkavállalói azonnali hatályú felmondással szemben, az alperes maga is úgy nyilatkozott, hogy szóban havonta előre megállapodtak az elvégzendő feladatok tükrében. Az tehát egyértelműen megállapítható, hogy a felek szóban megállapodtak a felperes által ellátandó elvégzendő villanszerelési munkálatokban és annak ellenértékéért az állandó összegű, havi 30.000 forintos díjazásban is. Az alperes által részletezett kimutatás szerint a felperes a többletdíjazást 2022. februártól 2023. februárig minden hónapban megkapta, bár a szeptemberi és a 2023. januári kifizetésnél csak a LED izzó cseréje szerepel teljesítményként. Az alperes 2023. márciusától nem fizetett a felperesnek, holott a márciusi kimutatásban is szerepel a LED izzó cseréje. A felperes a felek közti viszony megromlását követően kezdte el vezetni az úszómesterek részére rendszeresített négyzetrácsos fűzetbe azt, hogy pontosan mikor milyen villanszerelési munkát végzett, ez becsatolásra került. A négyzetrácsos fűzetnek az úszómesterek által történő vezetését az ügyvezető ellenőrizte. Az is igazolt, hogy a felperes a peresített időszakban LED izzókat vételezett ki az anyagraktárból.

[53] Az elsőfokú bíróság helyesen tájékoztatta a feleket a 10. számú jegyzőkönyvben a bizonyítási érdekről: e szerint a felperesnek kell bizonyítania, hogy a felperes és az alperesi ügyvezető között olyan tartalommal jött létre a kiegészítő munkabérre vonatkozó megállapodás, amilyen tartalommal a felperes ezt állítja. A 13. számú jegyzőkönyv szerint az alperesi állításokat e körben az alperesnek kell bizonyítania.

[54] A felperes állítása az volt, hogy szóban abban állapodtak meg, hogy havonta 30.000.- forint bérkiegészítést fog kapni, amelynek ellentételezésül az uszoda egész területén a villanszerelési karbantartási munkálatokat, amelyeket el tud végezni, elvégez. Mindig megbeszélte az ügyvezetővel, hogy milyen villanszerelési, karbantartási munkálatokat végez el, volt, hogy ő vetette fel a bizonyos munkák elvégzésének szükségességét, volt, hogy az ügyvezető. Az elvégzett munka formális, alakszerű ellenőrzésére nem került sor (25.M.70.253/2023/10. számú jegyzőkönyv). A felperesi állítás teljes egészében alátámasztotta az alperesi ügyvezető 18. számú tárgyalási jegyzőkönyvben tett tényállítását. E szerint gyakorlatilag abban állapodtak meg egymással, hogy a felperes elvégzi az uszoda-

strand területén az egyszerű villanyszerelési munkákat, amelynek ellentételezéseként havi bruttó 30.000.- forint javadalmazásban részesül. Az alperes a felperessel egyezően adta elő azt is, hogy voltak olyan villanyszerelési munkák, amelyet a felperessel leegyeztetett, de jellemzően a felperes tudta, hogy milyen villanyszerelési munkákat kell elvégeznie. A nagyobb villanyszerelési munkákat leellenőrizte, a kisebbeket nem ellenőrizte és az ellenőrzésről írásos dokumentáció sem készült.

[55] Az alperes azon hivatkozása, hogy azért nem kapja meg márciustól a felperes a 30.000.- forintos bérkiegészítést, mert részéről munkavégzés nem történt, jogszabályba ütközik és valótlan állítás is. A felperes a villanyszerelési feladatokat munkaviszonyban látta el, ezért cserébe munkabért kapott. A feladat határozatlan időre szólt, visszavonásra nem került. A villanyszerelési munkálatok tekintetében írásban célfeladat soha nem került kitűzésre és az alperesi ügyvezető perben tett nyilatkozata is cáfolta a célfeladat szóbeli tűzését, miként a kifizetésekről szóló részletezés is, így megállapítható, hogy a megállapodás határozatlan időre villanyszerelési munkák ellenében havi 30.000. forint munkabérre a felek között létrejött, előre történő többletfeladat tűzése nélkül. A munkaviszonyban a munkáltató feladata a felperes feladatokkal való ellátása, arra alappal nem hivatkozhat, hogy a munkavállaló nem végzett munkát, ha a felek közötti kapcsolat megromlása folytán maga zárkózott el a felperessel való kapcsolattartástól. Megállapítható egyébként, hogy a felperes a peresített időszakban is végzett villanyszerelési munkát, a LED-es izzók cseréjét végezte. Önmagában azonban nem annak volt jelentősége, hogy munkát végzett-e vagy sem, mert a villanyszerelési feladatok elvégzésére munkaviszony létesült a felek között határozatlan időre, ez a felperes munkaköri feladata volt, így az alperes hivatkozása megalapozatlan. Egyik peres fél sem tett a villanyszerelési munkálatokra vonatkozó munkaköri feladatokra nézve félreérthetetlen és egyértelmű nyilatkozatot a visszavonásra, így az ezzel kapcsolatos munkaköri feladatok nem szűntek meg. Az alperesi ügyvezető elismerte, hogy az átadó naplók vezetését ellenőrizte, azokban is szerepeltek a felperes által végzett munkák a peresített időszakra is. tanú7, S.J. és tanú1 tanúvallomása igazolta, hogy a felperes gyakorlatilag folyamatosan látott el villanyszerelési feladatokat. Az elsőfokú bíróság e körben a bizonyítékokat a felek nyilatkozataival egybevetve, egyenként és összeségében helytállóan értékelte, az nem önmagában tanú1 tanúvallomásán alapult, azt más tanúvallomás és az okirati bizonyítékok is alátámasztották. tanú1 továbbá a villanyszerelési munkák tekintetében nem volt érdekelt, míg érdekeltisége a medence felügyelet és az uszoda elhagyása tekintetében – a vele közölt azonnali hatályú felmondásra és a perindítására tekintettel – egyértelműen megállapítható.

[56] Az alperes havi 30.000 forintos munkabérfizetési kötelezettségét folyamatosan, 2023. márciustól megszegte. Az elsőfokú bíróság azt is helytállóan állapította meg, hogy a bérfizetés elmaradása miatt az azonnali hatályú felmondás indoka valós és ezen egyetlen indok is – figyelemmel az elsőfokú bíróság által részletesen idézett bírói gyakorlatra – alátámasztja a munkaviszony azonnali hatályú felmondását, mert megvalósult a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség szándékos vagy súlyos gondatlan, jelentős mértékű megszegése. A bírói gyakorlat szerint, ha a munkáltató több okot jelöl meg indokként, egyetlen indok valósága is megalapozza a felmondást, amennyiben az okszerű (BH2002. 116.). A folyamatosan, a rendkívüli felmondáskor is fennálló kötelezettségzegéssel indokolt jognyilatkozatok tekintetében a jogvesztő határidő elmulasztása nem következhet be (BH2005.405., BH2003.35.).

[57] Ezt követően a másodfokú bíróság vizsgálta az azonnali hatályú felmondás azon indokát, amely azon alapult, hogy az ügyvezető nem állt szóba a felperessel, illetve nem mutatta meg a kamerafelvételeket. Peradat, hogy a felperes az írásbeli figyelmeztetés, a béremelés, valamint a bérkiegészítés elmaradása miatt szeretett volna az ügyvezetővel találkozni és őt személyesen megkérdezni az indokokról, ezért több alkalommal kért tőle találkozót és többször telefonon hívta is, az ügyvezető azonban a telefonhívására soha nem válaszolt és nem is hívta vissza a felperest, akinek a személyes megbeszélés lehetőségét sem biztosította. Az alperes maga is elismerte, hogy a felek közötti találkozó június 22-én az ügyvezető gyermekeinek betegsége folytán nem jött létre, de az ügyvezető július 3-án, 7-én, és 10-én sem biztosította a találkozás lehetőségét. A másodfokú bíróság értékelési körébe vonta a 2023. június 21-i tájékoztatást, ami a június 9-i technikai nappal kapcsolatban született. Ebben a tájékoztatásban az ügyvezető ismét nem válaszolta meg a felperes által jelzett kérdéseket. A felperes június 26-i válaszlevele is tartalmazza, hogy a felperes sem június 9-én nem tudott beszélni az alperesi ügyvezetővel, holott ennek érdekében maradt ott a munkáltatónál, sem pedig telefonon nem érte el, a telefonhívásaira nem válaszolt. Június 12-én és 16-án jelezte az alperesi ügyvezetőnek, hogy beszélni szeretne vele, de egyik nap sem tudott rá időt szakítani. Június 22-ére kapott időpontot, de ekkor a titkárnő közölte vele, hogy a találkozó elmarad.

[58] Igazolt az is, hogy a felperes június 9-én a korábbi sikertelen megkeresésekre figyelemmel már írásban kérte a kamerafelvételek megtekintését, melyet az alperes csak 2022. július 14-én, a munkaviszony megszüntetést követően biztosított, erről július 12-én írt levelet, ami a felperes részére július 13-án került közlésre, amikor az azonnali hatályú felmondás is közlésre került.

[59] Az alperesi törvényes képviselő meghallgatása lényegében igazolta, hogy a felperes többször hiába kereste vele a kapcsolatot. Az alperesi ügyvezető elismerte, hogy egyszer-kétszer biztos kérte még a felperes az írásbeli kéresem túlmenően is, hogy a kamerafelvételeket megtekinthesse. Úgy nyilatkozott, hogy igen arra volt példa, hogy pihenőnapján – vasárnap délből – vagy szabadságom alatt telefonon kereste a felperes és akkor a telefont nem vette fel és később aztán nem is hívta vissza. Előadása szerint „ennek az a magyarázata, hogy egy hónapban legalább 13-14 olyan munkanap van, amikor személyesen találkozhattunk, illetve találkoztunk is az uszoda területén. Ha bármi mondandója lett volna a felperesnek, ezt akkor elmondhatta nekem. Megjegyzem, írásban is lehet jelzést tenni nekem.” Olyan szituációk rémlettek neki, amikor éppen voltak nála az irodába és úgy rontott be hozzá a felperes. A felperes kérdésére az alperesi törvényes képviselő úgy nyilatkozott, hogy „nem tudok mindenkit minden nap fogadni, ha ég a ház akkor hívd a 112-t”. A felperesi jogi képviselő kérdésére pedig úgy nyilatkozott, hogy „a munkaviszonyt megszüntető négy hónapban nem volt arra példa, hogy sms-t, e-mailt írtam volna vagy postai levelet küldtem volna a felperesnek, vagy telefonon hívtam volna, hogy az általa problémásnak vélt dolgokat beszéljük meg. Ismételten csak hangsúlyozni szeretném, hogy a munkahelyen többször találkoztunk, azonban semmilyen problémát nem vetett fel nekem a felperes ezen találkozások alkalmával”. Ez azonban ellentmond a bizonyítási eljárás adatainak.

[60] tanú4 tanúvallomása is igazolta, hogy a felperes otthon is elmondta, hogy próbált az ügyvezetővel beszélni, az ügyvezető azonban nem fogadta őt és a telefonhívását sem, továbbá a felperes szólt tanú15-nek is, hogy az ügyvezetővel szeretne beszélni. T.T. tanú vallotta, hogy a felperes többször megjelent nála azzal, hogy az ügyvezető urat keresi és vele szeretne beszélni, volt, amikor ennek konkrét indokát is adta. A felperes a többi kollégánál gyakrabban jelentkezett azzal, hogy az ügyvezető úrral szeretne beszélni. A munkaviszony megszüntetést megelőző időszakban a felperes gyakrabban kereste az ügyvezetőt. V.I. is alátámasztotta, hogy a felperes többször jelezte azt, hogy a kamerafelvételeket szeretné megtekinteni. Egy alkalommal valóban néztek közösen kamerafelvételeket a felperessel, de ez akkor csak a medenceteret mutatta. A felperes ezt azért nem elégítette ki, mert ő azt a felvételt szeretne volna megtekinteni, ahol az látszódott, hogy távozott a munkahelyéről, ez a felvétel azonban eltűnt. Előadta, hogy a felperes többször kereste az ügyvezetőt azzal, hogy szeretne vele beszélni. tanú14 tanúvallomásából az tűnt ki, hogy vele az alperesi ügyvezető másként bánt, mert ha megbeszélés volt az irodájába, amikor bekopogott, akkor 10 percnyivel tudott vele beszélni. Ugyancsak ilyen nyilatkozatot tett tanú13 is, aki elmondta, hogy nem emlékszik olyanra, hogy aki szeretett volna beszélni az ügyvezetővel, annak be kellett volna jelentkeznie, vagy azt kérte volna, hogy írja le és majd megválaszolja. tanú2 J. tanúvallomásában szintén elmondta, hogy a felperes sokszor szeretett volna beszélni az ügyvezetővel, időpontot is kért, azonban gyakorlatilag sosem tudott találkozni a vezetővel, a vezető nem beszélt vele, nem fogadta őt.

[61] Az alperesi törvényes képviselő a kamerafelvétel megtekintését is már csak olyan időpontban biztosította, amikor megszűnt a munkaviszony, holott mint adatkezelő az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény 14.§ alapján köteles lett volt az érintett felperes személyes adatahoz való hozzáférési jogát biztosítani. Ennek ugyancsak hosszabb időn keresztül, a felperes többszöri kérése ellenére nem tett eleget, holott csak a felvételek egy része semmisült meg.

[62] Összességében alapos a felperes fellebbezése az elsőfokú ítélet jogi indokolásának megváltoztatása végett a körben, hogy az alperesi munkáltatói jogkör gyakorlója bizonyítottan, a felperes számtalan kísérlete ellenére nem volt hajlandó beszélni a felperessel a fennálló vitás kérdésekről, holott saját elmondása szerint is napi szinten volt mód a találkozásra, a kamerafelvételek megtekintésének lehetőségét hosszabb időn keresztül nem biztosította. A vezető feladata a konfliktusok megfelelő kezelése, azok rendezésének megkísérlése, nem pedig a konfliktusok eszkalálása azzal, hogy a munkavállaló többszöri kezdeményezése és kérése ellenére nem hajlandó a munkavállalóval szóba állni. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy mindezzel az alperes az Mt. 6.§ (2) bekezdésében meghatározott kölcsönös együttműködési kötelezettségét sértette meg. A másodfokú bíróság mindössze abban nem értett egyet az elsőfokú bíróság értékelésével, hogy a másodfokú bíróság szerint az alperesi munkáltatói jogkör gyakorló elzárkózó magatartása – a kamerafelvételek megtekintésének elmulasztásával, illetve késedelmes teljesítésével együtt – megalapozta a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség, így az együttműködési kötelezettség szándékos vagy súlyos gondatlansággal történő jelentős mértékben történő megszegését. A felperes egyre nagyobb intenzitással és felháborodással kereste a megbeszélés lehetőségét az alperesi törvényes képviselővel, aki maga adta elő, hogy egy hónapban 12-14 munkanapot találkozott a felperessel, mégsem adott neki módot arra, hogy vele személyes kapcsolatba lépjen és feltegye kérdéseit, azokra írásban sem válaszolt. Bizonyított, hogy a

felperes időpontot is kért az alperesi képviselőtől, számtalan alkalommal hívta, telefonon többször kért időpontot, és írásbeli levelet is írt. Más munkavállalókkal szemben a munkáltatói jogkör gyakorlója ezeket nem követelte meg, hanem a munkahelyi jelenlét alkalmával biztosította számukra a személyes megbeszélés lehetőségét problémás kérdésekben. Önmagában a felperesi nem együttműködő magatartás a technikai napon való részvétel kapcsán nem jogosítja fel a munkáltatót az elzárkózó magatartásra, amely több hónapon keresztül megvalósult, ezért ez megvalósította a szándékosságot és a jelentős mértéket is. Annak, hogy a július 13-i azonnali hatályú felmondás átadásakor a felperes meg nem felelő megnyilvánulásokat használt, ugyancsak nincs jelentősége, ekkor a konfliktus már eszkalálódott, a felperes frusztráltsága éppen amiatt csúcsosodott ki, mert az alperesi törvényes képviselő ekkor sem volt hajlandó vele beszélni.

[63] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Záró rész

[64] Az alperes fellebbezése megalapozatlan volt az azonnali hatályú felmondás jogellenessége kapcsán, a felperes fellebbezése megalapozatlan volt az írásbeli figyelmeztetés vonatkozásában. A pertárgyérték - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban Itv.) - 39.§ (3) bekezdés c) pontjára is figyelemmel 600.000+120.000+420.000, azaz 1.140.000 forint, melyből a felperes pernyertességének aránya 47%. A felperes megbízási szerződés szerint kérte a perköltség megállapítását 8 munkaóra felszámításával, melyből pervesztessége alapján 75.200 forint és ÁFA illeti meg, az alperes az IM rendelet 3.§-a szerint, ez 28.500 forint, melyből 15.105 forint illeti meg, a különbözetet köteles a felperesnek megfizetni.

[65] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért az őt terhelő 48.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a Magyar Állam viseli, míg az alperesi fellebbezés folytán felmerült fellebbezési illetéket a tárgyi költségfeljegyzési jogos perben a pervesztés alperes köteles megfizetni a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján. A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul, az az alperes vonatkozásában 43.200 forint, melyből előadása szerint megfizetett 33.600 forintot. Így csak a fennmaradó rész megfizetésére köteles (9.600).

[66] Tájékoztatja a bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie; megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az ítéltábla megnevezését, az ítéltábla e határozatának számát és a fizetésre kötelezésre kötelezett adóazonosító számát.

[67] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2025. március 11.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Kulicity Mária s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró